

РЕШЕНИЕ

№ 7817

гр. София, 21.12.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XXII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 26.11.2021 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Светлана Димитрова

ЧЛЕНОВЕ: Радина Карамфилова-Десподска

Ванина Колева

при участието на секретаря Детелина Начева и при участието на прокурора Ива Цанова, като разгледа дело номер **10301** по описа за **2021** година докладвано от съдия Радина Карамфилова-Десподска, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 - чл. 228 от Административно-процесуалния кодекс (АПК), във вр. с чл. 63, ал. 1, изр. второ от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба подадена от Столична община срещу решение от 06.08.2021 г., постановено по н.а.х.д. № 4290 по описа за 2021 г. на Софийски районен съд, НО, 96 състав. С решението съдът е отменил наказателно постановление № 350533 от 28.12.2018 г. издадено от заместник-кмета на Столична община, с което на А. Н. А. е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 50 лева за извършено административно нарушение по чл. 18, т.1, т. 2 и т. 3 във вр. с чл. 46, ал.1 и чл. 47, ал.1 от Наредба за реда и условията на пътуване с обществения градски транспорт на територията на Столична община, като незаконосъобразно.

В касационната жалба се навеждат доводи за незаконосъобразност и неправилност на съдебното решение, поради нарушение на материалния закон и съществени процесуални нарушения. Касаторът моли за отмяната на решението и потвърждаване на наказателното постановление като законосъобразно издадено. По същество счита, че не е налице противоречие между описанието на нарушението и неговата правна

квалификация. Не било налице и допуснато по реда на чл. 57, ал.1, т. 6 от ЗАНН съществено процесуално нарушение на административнопроизводствените правила относно приложимия нормативен акт. Поддържа, че Законът за автомобилните превози (ЗАвТП) е неприложим за този вид нарушения, поради което и позоваването на него от съда е неправилно. В съдебно заседание касаторът, представляван от юрисконсулт В., поддържа жалбата и моли същата да бъде уважена.

Ответникът по касационната жалба – А. М. М., оспорва касационната жалба и моли да бъде оставено в сила решението на районния съд.

Представителят на Софийска градска прокуратура дава заключение за основателност на касационната жалба.

Административен съд София – град, XXII касационен състав, като се запозна с обжалваното съдебно решение, съобрази доводите и възраженията на страните и обсъди наведените касационни основания и тези по чл. 218, ал. 2 от АПК, и след съвещание намира за установено от фактическа и правна страна следното:

По допустимостта на касационната жалба:

Касационната жалба е подадена в срока по чл. 211, ал. 1 АПК, във вр. с чл. 63, ал. 1, изр. второ ЗАНН и от надлежна страна, която има право и интерес от обжалването, поради което е процесуално допустима и следва да бъде разгледана досежно нейната основателност.

По основателността на касационната жалба:

Разгледана по същество касационната жалба е неоснователна.

Съгласно чл. 218 от АПК съдът обсъжда само посочените в жалбата пороци, като за валидността, допустимостта и съответствието на обжалваното решение с материалния закон, съдът следи служебно.

Обжалваното съдебно решение е валидно и допустимо, като постановено по подадена в срок жалба срещу атакуваното решение.

С обжалвания съдебен акт съдът е отменил наказателно постановление № № 350533 от 28.12.2018 г. издадено от заместник-кмета на Столична община, с което на А. Н. А. е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 50 лева за извършено административно нарушение по чл. 18, т.1, т. 2 и т. 3 във вр. с чл. 46, ал.1 и чл. 47, ал.1 от Наредба за реда и условията на пътуване с обществения градски транспорт на територията на Столична община, като незаконосъобразно.

Въззивният съд е приел, от фактическа страна, че на 03.12.2018 г. в 12.35 ч. А. Н. А. пътувала в [населено място] в градски транспорт- автобус № 84, инв. № 3605, с посока на движение Терминал 2 – Летище С. като след спирка рест. А.“ била проверена от служители на [фирма], които установили, че същият не представя редовен превозен документ и отказала да закупи карта за еднократно пътуване, продавана от контролор по редовността на пътниците. С оглед на това на посоченото лице бил съставен АУАН за нарушение на чл. 18, ал. 1, т. 1, т. 2 и т. 3, във вр. с чл. 46, ал.1 и чл. 47, ал. 1 от Наредбата за реда и условията за пътуване с обществения градски транспорт на територията на Столична община, в чийто бланков формуляр било отбелязано чрез зачертаване „пътува без превозен документ“ и „отказва да закупи карта за еднократно пътуване“. Въз основа на така съставения акт е издадено процесното НП, което СРС е отменил с оспорваното в настоящото производство решение. За да постанови този резултат, съдът след преценка в съвкупност на събраните по делото писмени доказателства и гласни доказателствени средства от правна страна е приел, че АУАН и обжалваното НП са издадени от компетентни

длъжностни лица, но са допуснати съществени процесуални нарушения в административнонаказателното производство. На първо място, посочил е, че описанието на нарушението в АУАН и НП е твърде лаконично, не са отразени обстоятелствата, при които е извършено, и това е нарушило правото на защита на санкционираното лице. На следващо място, съдът е приел, че неправилно в АУАН и НП са посочени трите хипотези на чл. 18, т. 1, т.2 и т.3 от НРУПОГТТСО, които предвиждат различни задължения за пътуващите в обществения градски транспорт, като с това е наложено едно наказание за три отделни нарушения в противоречие с нормата на чл. 18 от ЗАНН.

Пред настоящата инстанция не са ангажирани нови писмени доказателства по смисъла на чл. 219, ал. 1 от АПК.

Решението е правилно и законосъобразно, съответно на материалния закон и постановено без допуснати съществени нарушения на съдопроизводствените правила по аргументите изложени в него.

Не са налице наведените в жалбата касационни основания.

Настоящият касационен състав намира за правилни и законосъобразни изложените мотиви в оспореното решение, поради което намира, че не следва да ги повтаря. В допълнение и с оглед наведените касационни основания намира още следното:

Налице е неправилно приложение на материалния закон от административнонаказващия орган, доколкото не е преценено съотношението на нормите от Закона за автомобилните превози спрямо тези на Наредбата на Столична община, по която е санкциониран жалбоподателят.

Съгласно разпоредбата на чл. 21, ал. 1, т. 25 от Закона за местното самоуправление и местната администрация (ЗМСМА), обн. ДВ, бр. 9 от 2017 г., Общинските съвети могат да определят условията и реда за пътуване по маршрутите на обществения градски транспорт на територията на съответната община. В тази връзка е изменена и разпоредбата на чл. 91, ал. 11 от ЗАвтПр (изм. - ДВ, бр. 9 от 2017 г.) според която контролът по спазване разпоредбите на чл. 24, ал. 1, чл. 24а, ал. 1 и чл. 101, т. 1 може да се осъществява и от длъжностни лица, оправомощени от кмета на съответната община, тоест след 26.01.2017 г. е въведена възможност за контрол по чл. 101 от Закона за автомобилните превози (ЗАвтПр) от местните власти. Санкционните разпоредби обаче относно размера на глобата и процедурата по налагане на административно наказание са в противоречие с нормативен акт от по-висока степен, а именно чл. 101 от Закона за автомобилните превози.

Съгласно чл. 49 от Наредбата, за нарушение на чл. 18, ал. 1, т. 1, 2 и 3, вр. с чл. 46, ал. 1 от Наредбата (изразяващо се в пътуване без редовен превозен документ и отказ да закупи карта за еднократно пътуване, продавана от контролър) се налага глоба в абсолютен размер от 50 лева.

Съгласно чл. 101 (Изм. - ДВ, бр. 85 от 2006 г., бр. 17 от 2011 г., бр. 9 от 2017 г.) от Закона за автомобилните превози, пътник в моторно превозно средство за обществен превоз, който пътува без билет или друг документ, се наказва с глоба от 10 до 50 лв. - за превоз по общинските транспортни схеми - общодостъпна схема, с която се предоставят за експлоатация автобусните линии в община, област или в цялата страна (пар. 1, т. 11 от ДР на ЗАвтПр), какъвто безспорно е настоящият случай. Анализът на относимата законова регламентация сочи, че общественият градски транспорт на територията на Столична община, осъществяван с автобуси, е превоз по общинските транспортни схеми.

От друга страна, съдържанието на посочените разпоредби недвусмислено сочи, че е налице пълно съответствие на признаците на деянието, посочено като административно нарушение в Закона и в Наредбата, когато общественият градски транспорт е автобусен, както е в процесния случай. С оглед на анализа на горепосочените санкционни разпоредби се налага извод, че за едно и също нарушение са предвидени различни санкции в закон и подзаконов нормативен акт. Разпоредбата на чл. 101 от ЗАвтПр не е бланкетна и признаците на извършеното нарушение не подлежат на попълване от друг нормативен акт. Недопустимо е обществени отношения, изчерпателно уредени със закон, да се преуреждат с подзаконов нормативен акт, като за същото нарушение се предвижда дори по-високо по размер административно наказание, макар и от същия вид - „глоба”. В този смисъл разпоредбите с предмет „административнонаказателна отговорност“ в подзаконовия нормативен акт, в това число посочената в процесното НП разпоредба на чл. 49 от Наредбата, са в противоречие с нормативен акт от по-висока степен - ЗАвтПр. Изложените в касационната жалба аргументи за това, че ЗАвтПр визира единствено транспорт извън населено място (междуселищен и международен) не намират опора в относимите законови текстове. Доводите за определяне на цените на услугата на пазарен принцип пък въобще нямат връзка с налагането на санкция, която винаги следва да бъде установена по вид и размер в нормативен акт. Противоречието между закон и подзаконов нормативен акт се решава чрез установения в чл. 15, ал. 3 от ЗНА превес на законовата над подзаконовата норма. С оглед на това АНО е следвало да приложи чл. 101 от ЗАвтПр, а не чл. 49 от Наредбата, и да наложи глоба в размер на 10 лв. вместо 50 лв., доколкото не са изложени мотиви за налагане на глоба в максимален размер.

С оглед на изложеното НП е неправилно и решението на СРС, с което същото е отменено, следва да бъде оставено в сила.

По гореизложените съображения и на основание чл. 221, ал. 2, предл. първо и АПК, във вр. с чл. 63, ал. 1 ЗАНН, Административен съд – София град, X. касационен състав,

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение от 06.08.2021 г., постановено по н.а.х.д. № 4290 по описа за 2021 г. на Софийски районен съд, НО, 96 състав.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: